

المپیک لندن: حکایت فریبکاری مُجلال، ریاضت کشی اقتصادی و انقیاد

منبع: جریان کمونیست بین المللی (I.C.C.): 5/6/2012
مترجم: سعید سالک saeed_salek2002@yahoo.co.uk

المپیک امسال برای بار سوم در لندن [پایتخت انگلستان]، برگزار میگردد و هر بار نشان از آن دارد که در وضعیت نظام سرمایه داری تغییراتی در حال وقوع پیوستن است.

سلطه یک قدرت جهانی

المپیک سال 1908 در ابتدا قرار بود که در رُم بر گزار گردد، اما اثرات فوران آتشفشان کوه ویسوویس (Vesuvius) در ماه آوریل سال 1906 نشان داد که وقت کافی برای بازسازی نیپلز (Naples) در اختیار نیست. بریتانیا بمثابة یک قدرت جهانی، که امپراطوری اش نزدیک به یک چهارم کره زمین و یک پنجم کل جمعیت جهان را در بر میگرفت، تنها قدرتی بود که میتواندست در فاصله زمانی بسیار کوتاه، خود را برای میزبانی المپیک جهانی آماده کند.

مدت زمان ده ماه برای بریتانیا کافی بود که تا بودجه کافی، زمین و ساختمانهای لازم و استادیوم مجلل و باشکوهی را برای بازیهای المپیک آماده سازد. از نظر مالی، هزینه این پروژه، 15,000 پوند و درآمد حاصل از آن 21,377 پوند بود. بنا براین اولین المپیک لندن برای برگزارکنندگان آن سودآور و از همین منظر موفقیت آمیز بود. آنچه که سبب تأسف روزنامه ی " تایمز " (27/7/1908) شد، این بود که: " متأسفانه برخی مشاخره ها، اعتراضات و ایرادات تأسف انگیز در قبال تصمیمات داوران، بر هماهنگی و توافقاتیکه همه احاد مردم آرزویش میکردند، سایه افکند. در بسیاری از روزنامه ها در سراسر جهان گروه ها و دسته های مختلف به تهمت زنی علیه همدیگر مشغول گشتند، احساس ملی در همه جا به جوش آمد. " اصلاً تعجب آور نیست، بخاطر داشته باشیم که شدت گیری اختلافات بین ملتها، از جنگ بین اسپانیا و آمریکا در سال 1898 گرفته تا جنگ بین روس و ژاپن در سال 1905 و دیگر اختلافاتی که به جنگ جهانی اول منجر گشت، در حقیقت بیانگر این واقعیت است که، امپریالیسم تنها مسیری است که سرمایه داری از آن عبور میکند.

در سال 1908 همه ی داوران مسابقات المپیک، انگلیسی بودند. در طول مدت المپیک هر روزه بطور متوسط یک شکایت از جانب تیم آمریکا به مسئولین اراء میشد. این تیم از همان روز اول در رژه تشریفاتی گشایش المپیک از فرود آوردن پرچم اش به نشانه احترام در مقابل شاه، امتناع ورزید و در تمام طول مسابقات به این کار ادامه داد. در مسابقات طناب کشی، از نوع چکمه های تیم حریف که از پلیس شهر « لیورپول » به آنها اهدا شده بود، شکایت کرد و وقتی هم که شکایت اش از طرف مسئولین رد شد، از مسابقه کنار کشید. همچنین در فینال دوی 400 متر، وقتیکه داوران انگلیسی به دلیل اینکه دوندۀ آمریکائی در حین مسابقه دوندۀ انگلیسی را هل داده بود، تصمیم گرفتند تا مسابقه دوباره تکرار شود، تیم آمریکا مسابقه فینال را تحریم نمود. در پایان مسابقات مدالهای طلا، نقره و برنز تیم بریتانیا بیشتر از تمامی کشورهای دیگر بود. در این المپیک در مجموع 2000 ورزشکار رقیب از 22 کشور شرکت داشتند، تیم های بریتانیا 146 مدال بیشتر از المپیک ها قبلی کسب نمود. همانگونه که روزنامه ی " تایمز " (13/7/1908) پیشاپیش گفته بود: " ما امیدواریم که امسال بتوانیم به رقیبان خارجی مان مفتخرأ نشان دهیم که ما مهارت مان را از دست نداده ایم."

مسابقات ریاضت کشی اقتصادی

در فاصله 40 سال قبل از آخرین المپیک 1948 لندن، دگرگونیهای زیادی برای امپریالیسم انگلیس بوقوع پیوست. امپریالیستهای متفق بریتانیا، روسیه و آمریکا، فاتحان جنگ دوم جهانی بودند، اما آمریکا قدرت مسلط در غرب نبود و بریتانیا حتی در مقام دوم هم فاصله زیادی با آمریکا داشت.

بریتانیا در مورد اینکه المپیک در این کشور برگزار شود، مُردد بود. رو در روئی با ویرانی اقتصادی و جیره بندی ایکه (مواد غذایی، بنزین و پوشاک) را شامل میشد و حتی سخت تر از زمان جنگ نیز بود، بیکاری و بی خانمانی سراسری و مهم تر از همه اعتصابات مُمتد کارگری، این کشور را مجبور میکرد که به قرضیه دولتی از آمریکا بر مبنای « طرح مارشال » تکیه کند؛ بدون آنکه بداند در پایان کار المپیک چه اثراتی بر این کشور خواهد گذاشت.

تنها یک ماه قبل از شروع المپیک، باراندازان لندن در اعتصاب غیر رسمی [غیر قانونی؟!] بسر میبردند. دولت برای مقابله با اعتصاب، سربازان تازه بخدمت گرفته شده را به محل اعتصاب گسیل کرد. در سال 1920 برای اولین بار بمنظور سرکوب اعتصابات کارگری قانون « اقدام فوری در شرایط اضطراری » بتصویب رسید. این اولین بار نبود که کارگران با نظام ریاضت کشی اقتصادی دولت بعد از جنگ « حزب کارگر » بمبارزه بر می خاستند.

تدارکات برای برگزاری بازیهای حداقل دوسال به درازا کشید. علی رغم اینکه پروژه های جدید ساختمانی تهیه نگردید، اما از نیروی کار زندانیان آلمانی و یا زندانیان جنگی، بمنظور بازسازی برخی از محل های برگزاری بازیها و تعمیرات راه های منتهی به استادیوم « ویمبلی » استفاده گردید. بی دلیل نبود که المپیک سال 1948 به المپیک ریاضت کشی معروف گشت. با وجودیکه جیره بندی غذایی بازیگران تا میزان جیره بندی غذایی معدنچیان افزایش یافت، اما به بازیگران کشورهای دیگر توصیه گردید تا غذاهای مورد نیاز خود را در کشورشان تهیه کرده و با خود بیاورند. مردان بازیگر شرکت کننده را در کمپ های نیروی هوایی، و زنان بازیگر را در کالج های لندن اسکان دادند. بازیگران انگلیسی مجبور بودند تا تمامی افزار و لوازم مورد نیاز در مسابقات را خودشان بسازند و یا بخرند. در المپیک سال 1948 لندن، 4000 بازیگر رقیب از 59 کشور شرکت جستند. هزینه آن 732,268 پوند (کمتر از آنچه که تخمین زده شده بود) و در آمدش 761,688 پوند شد. منفعتی هر چند مختصر، نصیب برگزارکنندگان گردید، اما در تابلوی مدال ها، بریتانیا مقام دوازدهم را از آن خود کرد، و همه حتی قبل از شروع بازیها میدانستند که جای آمریکا در ردیف اول خواهد بود.

قروض و انقیاد

هر چند در [دهه اخیر] بعضی از کشورها ادعا کرده اند که حاصل دخل و خرج برگزاری المپیک در کشورشان، مساوی بوده و حتی سود نیز برده اند؛ بعنوان نمونه، ادعای تردید آمیز پکن در مورد المپیک 2008، با وجود بر این باید تأکید نمود که برگزاری این بازیها برای کشورهای میزبان از نظر مالی، فاجعه انگیز بوده است. وامی که کانادا بمنظور برگزاری المپیک در مونتريال، گرفته بود تا آن حدی بود که این کشور بعد از حدود سی سال، هنوز قادر به

پرداخت تمامی آن نشد. بودجه اولیه برای المپیک 2004 آتن 1.6 میلیارد یورو بود: مخارج کلی نهائی آن به 16 میلیارد یورو رسید، هم اکنون بسیاری از ورزشگاه ها به ویرانه ای تبدیل شده و آنهائیکه سرپا مانده اند، برای حفظ شان، سالانه به میلیون ها یورو نیاز است. بجرأت میتوان گفت که بازیهای المپیک آتن، یکی از فاکتورهای دخالت گر در میزان بحران اقتصادی یونان بوده است.

هزینه ای که در آغاز برای المپیک 2012 لندن تخمین زده شد، 2.37 میلیارد پوند بود. در فاصله ی زمانی هفت سال گذشته، یعنی از آغاز تدارک برای بازیهای المپیک تا کنون، رقم فوق بین چهار تا ده برابر افزایش یافت. اشتباه ست اگر چنانچه گفته شود که دست اندرکاران المپیک در حال نقشه چینی بمنظور بازپس گیری این مخارج نیستند. قیمت بلیط ورودی، غذا، نوشابه و هر آنچه که به محل های بازی مربوط میگردد، حتی برای پایتخت کشوری که هزینه زندگی در آن بسیار بالاست، وحشتناک است. [تنها به چند قلم از قیمت بلیط ها توجه کنید: دوجرخه سواری 695 پوند، ژیمناستیک 595 پوند، والیبال ساحلی 595 پوند، باسکتبال 595 پوند، تنیس 495 پوند.... مترجم]. بجاست که گفته شود، سبیل مقامات رسمی و اسپانسر ها بحد کافی چرب شده و در مدت زمان المپیک، در بهترین اقامت گاهها اسکان داده خواهند شد.

قوانین شدیدی علیه " تبلیغات کمپنگاهی " [بدون مجوز قانونی] وضع شده است. بنا بر این قوانین اگر چنانچه فردی (با قلم کاری حتی روی پیراهن خود) نام شرکت و یا مؤسسه ای را که جزء اسپانسرهای رسمی المپیک نمی باشد تبلیغ کند، مجرم شناخته خواهد شد.

اما بنظر میرسد عرصه ای که دست اندرکاران المپیک 2012 لندن بسیار مشتاق اند تا به شکستن رکورد نایل آیند، همانا عرصه ی انقیاد و به انقیاد کشاندن است. در روزهای شلوغ المپیک، 12000 پلیس به انجام وظیفه مشغول خواهند بود. 13500 پرسنل نظامی - حتی بیشتر از 9500 نظامی انگلیسی در افغانستان - بصورت آماده باش در خواهند آمد، [33000 دوربین شناسائی در اطراف استادیوم المپیک بکار خواهد افتاد]. قرار است 13300 گارد خصوصی برای حفاظت از افراد مربوط به المپیک، استخدام گردند. پرسنل گارد خصوصی تنها چند روز به همراه نظامیان تعلیم خواهند دید. سخن گوی یکی از شرکتهای مربوط به گاردهای خصوصی گفت: " بخشی از اهداف ما در یک صف قرار دادن پرسنل های نظامی و گاردهای خصوصی و تجربه آموزی شان در چگونگی برخورد حادثه در محل وقوع، این است که تماشاچیان بازیها بطور هماهنگ از تجربیات هر دو گروه ، استفاده کافی ببرند." روزنامه ی " تایمز مالی " (2012/5/24)

علاوه بر همه تدارکات امنیتی ذکر شده در بالا، در سطحی وسیع تبلیغ شده است که قرار است در پشت بام چند ساختمان مسکونی اطراف استادیوم المپیک، موشکهای فوق العاده پُر قدرت ضد هوایی نصب کنند. از قرار معلوم، در صورت مشاهده هواپیما و یا هواپیماهای مشکوک، بلادرنگ آنها را در آسمان شهر پُر جمعیت لندن، مورد هدف قرار دهند.

بنظر میرسد که مقامات المپیک لندن بهمراه دولت بریتانیا، فکر همه چیز را کرده اند. هر چند احتمال دارد که وزارت کشور انگلیس قادر به انجام همه این وظایف نباشد، اما قرار است که از تمامی حدوداً 380000 ورزشکار شرکت کننده در المپیک، از مقامات رسمی، از کارگران مربوط به المپیک و از همه پرسنل رسانه های عمومی، تحقیق و بازرسی امنیتی انجام گیرد. در جاده ها، خطوط ویژه المپیک علامت گذاری خواهد شد که تنها وسایل نقلیه هائیکه دارای اعتبارنامه مخصوص بازیهای المپیک میباشند، حق عبور و مرور خواهند داشت. از مخلفین ترافیک 135 پوند جریمه اخذ خواهد شد. از تماشاچیان به هنگام ورود به محل بازی، بازرسی بدنی انجام خواهد گرفت، آنها حتی حق بردن آب آشامیدنی به محل بازی را ندارند. برخلاف قانون المپیک خواهد بود اگر چنانچه تماشاچی از طریق تیویتر یا فیس بوک و یا به هر وسیله دیگری، تصاویری از بازیها را به دیگران ارسال کند.

در المپیک لندن نمایندگان بیش از 200 کشور شرکت خواهند کرد. سازمان دهندگان المپیک بینهایت تلاش خواهند کرد تا فضائی سرشار از غرور همیشگی ناسیونالیستی را برای همه سازماندهی کنند و موقعیت مناسبی را برای تبلیغات کوکاکولا، مک دونالد، پانوسونیک، سامسونگ، ویزا[کارت]، جنرال الکتریک، پروکتر و گامبل، بی-ام - دلبلیو

ای-دی-اف و یو-پی-اس و دیگر گروه های نظیر، آماده نمایند.

ناسیونالیسم و تجارت: دو قلم از فهرست کالاهائی ست که المپیک های مُدرن به خورد مردم میدهند. گفتنی ست که در ابتدای آماده سازی المپیک 2012 لندن، مقامات دولت محلی منطقه ی « نیوحام »، منطقه ایکه استادیوم اصلی المپیک در آن بنا شده است، تلاش نمودند 500 خانوار ساکن این منطقه را به محله ی « استاک – آن – ترند »، که 150 مایل با « نیوحام » فاصله دارد، انتقال دهند. مستأجرین محلی را از خانه هایشان بیرون کردند و دست مالکان خصوصی خانه ها را باز گذاشتند تا هر اندازه که دلشان خواست کرایه خانه ها را بالا ببرند. فرض بر این است که المپیک ها رویدادهای الهام بخشی برای جوانان است. « نیوحام » تا آنجا که به سن ساکنین اش، بویژه کودکان زیر یک سال مربوط میگردد، دربرگیرنده جوان ترین شهروندان انگلیس و ولز است. در این منطقه: میانگین تعداد افراد یک خانواده، میزان بیکاری و در نتیجه تعداد دریافت کنندگان امکانات رفاه ای، ناخوشی و بیماری ساکنین، مرگ و میرهای زودرس و نابهنگام و..... در مقایسه با سایر نقاط لندن، بمراتب بیشتر است.

آینده کودکی که در اطراف و اکناف المپیک امسال لندن زندگی میکنند، با تماشای رقابتهای بازیگران برای پیروزی و اخذ مدالها، بهتر نخواهد شد.